

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 12

Ba Thạo nhìn thẳng vào khuôn mặt lẳng lơ của bà chủ nhà và lặng lẽ lắc đầu khiến bà ta ngạc nhiên:

-Nếu anh không phải là một thằng đàn, mà tôi thì không tin như vậy, thì anh là một con người khá độc đáo so với tất cả những thằng đàn ông mà tôi đã từng gặp.

Ba Thạo vẫn bình thản trước lời bình luận ấy:

-Nhưng nếu bà nhầm thì sao?

Kiều Trinh phá lên cười. Tiếng cười của thị nghe như tiếng một chồng bát đĩa bằng sứ bị rơi vỡ - ồn ào nhưng tắt lịm ngay. Sau đó, bà ta nhìn thẳng vào mặt Ba Thạo và nói bằng giọng giễu cợt:

-Tôi đã biết quá rõ bọn đàn ông các anh rồi. Chúng chỉ tôn thờ có hai thứ thôi! – Thị nói và giơ hai ngón tay ra - Đó là tiền và gái. Nhưng chủ yếu nhất vẫn là tiền. Anh cũng không thể nằm ngoài cái quỹ đạo đó được!

Ba Thạo nhếch mép:

-Bà coi thường tôi rồi đó!

Kiều Trinh không thèm đáp lại. Bà ta lại phá lên cười. Tiếng cười lần này vang lên những âm sắc tự mãn của một kẻ tin mình là đúng. Sau đó, khuôn mặt của bà ta lại trở lại vẻ tình tứ như ban nãy. Bà ta ghé mặt gần vào mặt Ba Thạo:

-Anh có thể đến ở hẳn đây. Tôi tin rằng trong căn nhà này, anh sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Sau câu nói đó, Kiều Trinh đứng dậy và đi thẳng lên lầu mà không thèm ngoái lại. Những bước chân của bà ta đã khuất nhưng Ba Theo vẫn ngồi lặng trên ghế. Thực ra, những lời mời mọc của bà chủ nhà không phải là không khiến cho hắn phải suy nghĩ.

4.

Trong căn phòng của Ban chuyên án, kim đồng hồ chỉ 18 giờ 20 phút. Cuốn lịch treo bên cạnh đó dừng lại một tờ đỏ, cho biết hôm nay là một ngày Chủ nhật.

Thiếu úy Cường đang đứng lặng bên khung cửa sổ, nhìn xuống đường phố lấp lánh ánh đèn. Chợt Mai Dung vội vã bước vào. Cô nói nhanh với Cường một câu rồi lại vội vã quay ra ngay. Cường cũng vội đi tới bàn, mở ngăn kéo lấy ra một khẩu súng ngắn, giắt vào trong người rồi cũng vội vã bước ra.

Tại một quán nhậu bình dân nằm trong một ngõ nhỏ, Hán Búa đang ngồi một mình với một thùng bia lon, thuốc lá và những đĩa thức ăn đầy ắp. Ở những bàn xung quanh, dân nhậu cũng đã ngồi kín. Nhiều người mặt đỏ gay đang hoa chân múa tay, nói cười huyên náo.

Hán Búa nheo mắt nhìn lướt qua những khuôn mặt xung quanh bằng ánh mắt điềm tĩnh. Có lẽ hắn đã khá quen thuộc nơi này. Vừa nhậu, hắn vừa gật gù và đôi lúc lại mỉm cười một mình.

Mọi chuyện bỗng đột ngột thay đổi. Khi Hán Búa đang thong thả mở một lon bia thì ông chủ quán từ sau quầy bỗng đứng phắt dậy. Ông ta chạy đến thì thào vào tai Hán Búa. Nghe xong, hắn đứng bật dậy, lao ra cửa và nhảy lên chiếc xe máy Honda 67, vội vã đạp cần khởi động. Đó cũng là lúc chiếc xe máy của thiếu úy Cường từ bên ngoài lao tới.

Khi chiếc xe máy của Cường còn chưa kịp dừng lại, chiếc xe của Hán Búa đã rú lên rồi lao vụt đi. Cường vội vã quay xe hướng theo. Hai chiếc xe máy nối nhau lao trên đường phố khiến người đi đường vội vã dạt sang hai bên.

Sau một tiếng chuông thông thả ngân lên, kim của chiếc đồng hồ lớn treo trên tường chỉ 18 giờ 30 phút.

Ba Thợ vươn vai đứng dậy. Hấn bước ra ngoài cửa quán. Đi qua chỗ Kiều Thi, hấn dừng lại và dặn:

-Tôi có việc ra ngoài khoảng một giờ nghen.

Kiều Thi lắc lắc đầu làm cho mớ tóc quăn của cô ta rung lên như thể chúng được làm bằng kim loại. Cô ta nói bằng giọng hờn dỗi:

-Anh Ba có hẹn hò với ai mà tối nào cũng đi hoài vậy?

Ba Thợ nhếch mép nhưng không trả lời. Đột nhiên, cô gái trẻ ấy bỗng rít lên bằng cái giọng nghe giống như tiếng một mảnh vải bị xé rách toạc:

-Con nào vậy. Biết mặt, tôi xé xác!

Ba Thợ ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt của Kiều Thi. Nhưng hấn vẫn không nói gì. Chỉ có cặp lông mày của hấn hơi nhếch lên vẻ khó hiểu. Sau đó, hấn bước hấn ra ngoài quán và đi tới bên chiếc xe máy của mình.

Cũng lúc đó, đường phố ngay trước cửa quán bỗng xôn xao với những tiếng kêu, tiếng xe máy rú ga và tiếng những người đi đường đang dáo dác, xô đẩy nhau dạt vào hai bên đường để né tránh. Bằng một phản xạ bản năng, Ba Thợ lùi lại, sẵn sàng bỏ chạy. Nhưng ngay sau đó, hấn đã kịp trấn tĩnh. Cũng lúc đó, chiếc Honda 67 do Hán Búa cầm lái lao vụt qua ngay trước mặt hấn, ngay phía sau là chiếc xe máy của thiếu úy Cường đang bám đuôi quyết liệt.

Ba Thợ đứng sững, nhìn theo hai chiếc xe đang đuổi nhau. Sau đó, hấn bỗng quả quyết đẩy xe xuống đường và cũng nổ máy, chạy theo hướng hai chiếc xe vừa đi khuất.

Chiếc Honda của Hán Búa vẫn lượn vòng vèo qua các phố. Đằng sau nó, chiếc xe của thiếu úy Cường đang rút ngắn dần khoảng cách. Ngồi trên

xe, Hán Búa liên tục quan sát phía sau qua gương chiếu hậu. Đến một chỗ rẽ, hấn rẽ ngoặt vào một hẻm nhỏ dài hun hút. Chiếc xe đuổi theo sau cũng rẽ theo hấn.

Khi thấy Hán Búa đã rẽ vào trong ngõ, Ba Thạo dừng xe lại, nhíu mày suy nghĩ. Sau đó, hấn không đi vào trong hẻm mà vòng xe sang phố bên cạnh.

Trong khi đó, Hán Búa vẫn đang cho xe chạy vòng vèo trong ngõ nhỏ. Tuy hấn đã chạy hết ga, chiếc xe máy của thiếu úy Cường vẫn bám sát ngay phía sau. Dường như cuộc đuổi bắt đang bước vào phần kết.

Đang chạy, Hán Búa rẽ ngang vào một ngách cụt. Do đã có chủ ý từ trước nên khi vừa ngoặt vào trong ngách, hấn nhảy vọt xuống khỏi xe và chạy bộ vào bên trong. Đến chỗ có bức tường chắn ngang, hấn búa vào và nhảy vọt lên. Đó cũng là khi thiếu úy Cường rẽ xe vào ngách. Anh nhảy xuống xe và đuổi theo. Khi thấy Hán Búa cheo leo trên tường, anh rút súng giơ lên, ngắm thẳng vào thân hình Hán Búa đang treo trên tường. Toàn bộ cái lưng hấn đã nằm trong đường ngắm. Nhưng Cường đổi ý. Anh giắt súng vào thắt lưng rồi tiếp tục lao tới. Chính trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Hán Búa đã nhảy qua được bức tường sang bên kia. Cường cũng bám tường để trèo qua. Nhưng khi anh vừa nhô được đầu lên khỏi bức tường thì cũng là lúc Hán Búa đã chạy tới chỗ chiếc xe máy của Ba Thạo đang chờ sẵn. Hán Búa nhảy lên ngồi sau xe và ngay sau đó, chiếc xe chở hai tên đã lao vút đi...

Thiếu úy Cường vẫn nằm vắt ngang người trên bức tường, bất lực nhìn theo chiếc xe máy chở Hán Búa tẩu thoát. Vậy là lại một lần nữa, anh đã để sống tên cướp nguy hiểm ấy.

Chiếc xe máy cùng với Ba Thạo và Hán Búa ngồi trên vẫn lao nhanh trên đường phố. Một lúc sau, Hán chỉ cho Ba Thạo rẽ vào một khu vực có những căn nhà thấp nhỏ lợp tôn. Sau khi đã đi sâu vào bên trong, cuối cùng chúng dừng lại trước một căn nhà thấp lè tè giống như những căn nhà xung quanh nhưng đứng tách riêng ra trên một bãi đất rộng.

Hán Búa nhảy xuống. Hấn bước tới, mở cửa và quay lại chỉ chỗ cho Ba Thọ dựng xe máy ở ngay trên thềm nhà. Hai tên bước vào bên trong. Trong nhà lúc đó có một người đàn bà ăn mặc rách rưới, trên tay đang bồng một đứa con nhỏ. Bà ta đưa ánh mắt ánh lên những tia thù hằn nhìn những kẻ mới đến trong khi cho đứa bé tè ra nền nhà. Hán Búa không thèm để ý đến bà ta. Hấn mở một chiếc hòm để ở góc nhà, lôi ra một chai rượu ngoại và cái ly. Hấn rót rượu đầy ly và đưa bằng hai tay cho Ba Thọ:

-Ly này để cảm ơn cứu mạng!

Ba Thọ điềm nhiên đỡ ly rượu và uống cạn. Chờ cho Ba Thọ uống xong, Hán rót tiếp rượu ra ly và ngửa cổ uống cạn. Uống xong, hấn nói bằng giọng kính trọng:

-Xin chúc mừng cho tình bằng hữu!

Ba Thọ lắc đầu:

-Tao đã trả cho mày món nợ cũ. Chỉ có vậy thôi!

Sau một thoáng sững sờ, Hán chuyển giọng năn nỉ:

-Anh Ba. Đi với tụi tôi. Tôi và Hai Ú tôn anh làm đại ca. Tụi mình cùng hiệp lực mần ăn. Nghe tôi đi, anh Ba!

Ba Thọ nói mà không nhìn Hán Búa:

-Tao đã nói rồi! Tao đã chán tất cả!

Nói xong, hấn quay người bước ra cửa. Hán Búa đưa tay định giữ lại, nhưng Ba Thọ đã gạt bàn tay của hấn ra:

-Tao đã nói rồi. Để tao đi.

Biết rằng không thể thuyết phục được Ba Thọ, Hán Búa thở dài:

-Giá anh Ba nghe tôi. Ngay tối nay, tụi mình sẽ làm một vụ.

Hán Búa còn chưa nói hết câu, Ba Thọ đã bước ra khỏi nhà, ngồi trên xe máy của mình, nổ máy và thong thả chạy đi. Hán Búa nhìn theo với ánh mắt sững sờ. Khi Ba Thọ đã đi khuất, hấn mới bật lên một tiếng chửi thề tục tũ:

-Thằng khùng! Để rồi xem mày có phải đi ăn cướp như tui tao không?

Nói xong câu đó, Hán Búa ngồi xuống, tự rót cho mình một ly rượu đầy rồi ngửa cổ dốc cạn. Trong khi đó, người đàn bà và đứa con nhỏ trên tay vẫn ngồi lặng lẽ ở một góc nhà. Vẫn vói vè điềm tĩnh, chị ta cho đứa bé ị xuống một tờ báo để dưới nền nhà nhóp nhúa.

5.

Đúng là trong con người của Ba Thợ đã có sự thay đổi. Nhưng đó mới chỉ là sự thức tỉnh le lói của một con người tội lỗi khi bất chợt nhận thấy sự đen tối, vô nghĩa của đời mình. Sự thức tỉnh ấy chưa đủ để thúc đẩy hẳn bước tới ánh sáng lương thiện.

Rời nhà Hán Búa, Ba Thợ chạy xe ra phố. Xung quanh hẳn, dòng người, xe vẫn tấp nập, ồn ào lướt đi trong những lo toan bận bịu ngày thường. Chỉ có một mình hắn lạc lõng, không hy vọng, không mục đích, chỉ có sự trống rỗng trong lòng. Bên tai hắn lại như đang vang lên những lời nói khinh bỉ của Kiều Trinh: “Tôi đã biết quá rõ bọn đàn ông các anh rồi. Chúng chỉ tôn thờ có hai thứ thôi! Đó là tiền và gái. Nhưng chủ yếu nhứt vẫn là tiền”. Và giọng nói của Hán Búa: “Ngay tối nay, tui mình sẽ làm một vụ. Con mỗi lần này bự con đó”.

Những tiếng nói tội lỗi ấy cứ như đang vọng về từ một thế giới khác. Cái thế giới ấy là của những kẻ như hắn. Chỉ mới hôm qua thôi, hắn vẫn còn đang là một thành viên của nó. Vậy mà bây giờ, hắn cảm thấy sao nó xa lạ đến thế. Nhưng hắn cũng hiểu rằng để có thể hòa nhập vào cuộc sống của những người lương thiện không phải là điều dễ dàng. Những cám dỗ của cuộc sống cũ vẫn có sức cuốn hút ghê gớm và chưa chịu buông tha hắn...

Giống như một kẻ đang chơi voi giữa hai dòng nước, Ba Thợ cảm thấy rõ hơn bao giờ hết những xô đẩy dữ dội của sự giằng xé.

Miên man trong dòng suy nghĩ, Ba Thợ bỗng thấy mình đang đi trên con phố nhỏ - nơi có căn nhà của Thùy Linh. Cánh cổng sơn xanh ấy từ từ lướt qua ngay bên cạnh hắn và ngay ngoài cổng là cái lưng to bè, béo mập

của tên Hai Ú. Ba Thợ chột bưng tỉnh. Tên mập ấy đến đây làm gì nhỉ? Hay là hắn cũng đang theo dõi người đàn bà có tên Thùy Linh ấy?

Ba Thợ đi lướt qua một quãng rồi tạt xe vào phía bên đường, dừng lại và kín đáo quan sát. Hắn thấy Thùy Linh từ trong nhà đi ra, mở cửa cho Hai Ú vào trong.

Hai Ú đã vào trong nhà Thùy Linh một lúc lâu nhưng Ba Thợ vẫn đứng lặng suy nghĩ... Hắn vẫn chưa biết câu chuyện này thực hư ra sao và Hai Ú đến tìm người đàn bà này có việc gì? Nhưng hắn chắc chắn một điều: một kẻ táng tận lương tâm như Ú thì chỉ có thể đem đến điều dữ cho người khác...

Trong nhà Thùy Linh.

Hai Ú ngồi chéo chân ở ghế. Thùy Linh trong bộ quần áo ngủ màu vàng và mái tóc dài phủ xuống vai đang đứng đối diện bên kia bàn, hai tay khoanh trước ngực. Cô nhìn Hai Ú bằng ánh mắt cháy rục:

-Đến giờ mà ông vẫn còn chưa buông tha tôi hay sao?

-Kìa, cô Thùy Linh! - Hai Ú nói giọng ngọt ngào - Tôi nói thiệt mà. Có tin của ông Sáu.

-Tin gì? - Thùy Linh hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Khô quá! - Hai Ú nói giọng phân trần - Người ta nói là có tin quan trọng, nên muốn trực tiếp trao đổi với cô.

-Người ta là ai? Tại sao người ta không đến đây mà phải nhắn tin qua ông?

-Ông Sáu cho địa chỉ nhà cũ. Người ta đã đã tìm đến. Nhưng cô không còn ở đó nữa. Vậy nên ông nhờ tôi nhắn cho cô. Ngày mai ông đã đi rồi, chỉ còn có tối nay.

Trong khi Thùy Linh im lặng suy nghĩ, Hai Ú nói thêm bằng giọng bực bội:

-Thiệt là làm phúc phải tội! Biết thế này, tôi không đến đây nữa. Thôi, tùy cô. Cô không đến, đừng có trách tôi là đã không báo trước.

Hai Ú nói và làm ra bộ định đứng lên, Thùy Linh ra hiệu ngăn hẳn lại:

-Ông ấy đang ở đâu?

-Thì tôi đã nói rồi! Ông là đại tá, cùng bị giam một chỗ với ông Sáu chồng cô. Nay ông được về trước. Ông Sáu có nhấn việc gì đó quan trọng lắm.

Thùy Linh nhìn thẳng vào mắt hẳn:

-Ông Hai nè, tôi hỏi thiệt: Tại sao bây giờ ông lại tử tế với tôi như vậy?

Hai Ú không hề tỏ ra lúng túng. Hẳn cười hề hề và nó bằng giọng tỏ ra chân thành:

-Nói thiệt với cô, từ sau cái vụ vượt biên giả đó, tôi rất ân hận. Thiệt là tôi đã có lỗi với cô.

Thùy Linh đã bị mắc câu bởi sự thành thật giả tạo ấy. Cô nói nhanh:

-Thôi được, ông chờ tôi một lát.

Trong khi Thùy Linh đi lên lầu để thay đồ. Hai Ú ngồi lại một mình ở phòng khách. Hẳn ngả người ra ghế và đưa mắt nhìn lơ láo xung quanh. Một lát sau, Thùy Linh bước xuống. Cô gật đầu với Hai Ú và tên này nhanh nhẹn đứng dậy. Thấy cô định dắt chiếc xe đạp ra, Hai Ú đã giơ tay ngăn lại:

-Khỏi. Để tôi đưa cô đi!...

Trước khi ra khỏi nhà, Thùy Linh khóa cổng lại và bỏ chìa khóa vào cái xắc lớn đang cầm trên tay. Sau đó, cô ta ngồi lên sau chiếc xe Honda màu đỏ của Hai Ú...

Từ bên kia đường, Ba Thạo cũng vội vã khởi động xe trong khi mắt vẫn không rời chiếc xe của Hai Ú...

(Còn tiếp)

Đức Dũng

